

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A tiszta tekintet ára**

1. A tiszta tekintet ára

Cső-Mária

A mesék nyújtotta törékeny menedék nem tartott örökké. A fülke mennyezetén felvillanó sárga fényjelzés nyers, rezgő hangon tudatta a pihenőidő végét. A kolónia napirendje nem tűrt semmilyen késedelmet; a lakók csupán mérhető energiát jelentettek a rendszer számára.

Alinda óvatosan segítette fel a nagymamáját a keskeny fekhelyről. Az idős asszony ízületei halk pattanással tiltakoztak a mozdulat ellen, de tekintetében még ott vibrált a megőrzött emlékek melegsége. Tudták, hogy odakint, a csarnok fagyos neonszürkességében minden érzelem halálos kockázatot jelentett.

A generátoregység felé vezető folyosón János-g534 léptei szinte észrevétlenül kapcsolódtak az övéikhez. A fiú riadt, mégis védelmező pillantást vetett Alindára. Ebben a nyers, elnyomó világban ez a lopott tekintet több volt egyszerű figyelmességnél: a ragaszkodás és a szeretet lázadásnak számított.

A tizenkettes padnál a wattmérő mozdulatlan számlálója várt rájuk. Amikor a hajtókar nehezen megindult, Alinda átvette a megnövekedett terhelést a nagymamájától. Izmai megfeszültek, tüdeje égett a kényszertől, mégis büszkeség töltötte el. Ekkor értette meg igazán: nem a bioelemként szolgáltatott wattok, hanem az egymásért vállalt áldozat tette őket emberré.